

Οἱ νιοὶ νὰ σφάζονται καθὼς γλυκοβαράω τὰ σεῖστρα
Ἐγὼ ἡ γυναῖκα ἡ γύφτισσα, ἡ τοιγγάνα, ἡ ξεμναλιστρα.

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

Ὁ Ὑμέναιός μου, ὦ τί χαρά μου, ὦ τί χαρὰ τρελή !
Ἐμπρὸς κόρνα, ἄρπες, φλάουτα, ταμπούρα βροντερά
Κι ἀηδόνι ἐσὺ μὲς στὰ βιολιά ξεχωριστὸ βιολί
Παίζοντας σμίγε μὲ τῇ γίς τὰ οὐράνια τὰ λαμπρά !

Στὸ πρῶτο πύρινο φιλι ἄς σμίξουμε, ὦ καλή,
Νὰ τὰ ταμπούρα ὅλα βαροῦν, βαροῦν τὰ βροντερά
Κ' ἔτσι ἄς σμῖξουμε ὦ καλή, καθὼς τὸ θεῖο βιολί
Παίζοντας σμίγει μὲ τῇ γίς τὰ οὐράνια τὰ λαμπρά.

Ι Τ Σ Α !

Ἴτσα ποῦ νᾶσαι ἀγάπη μου, ποῦ νᾶσαι ὠϊμένα, ὠϊμένα.
Ἴτσα, μονάχα μιὰ στιγμούλα γύρισ' ἀπ' τὰ ξένα,
Ἴτσι μονάχα μιὰ στιγμή κ' ὕστερα φύγε πάλι
Κ' ὕστερα φύγε, κι ἄλλη πιά φορὰ μὴν ἔρχεσαι ἄλλη.

Μὰ γρηγόρα σὰν τὸ πτυλάκι σχίσε τὸν αἰθέρα
Κι ὅπου καὶ νᾶσαι πρόφτασε προτοῦ βραδιάσει ἡ μέρα.
Ὅπου καὶ νᾶσαι, ὅπου καὶ νᾶσαι ἄχ ἔλα πρὶν νυχτώσει
Γιατὶ γιὰ μένα ἀγάπη μου πιά δὲ θὰ ξεμερώσει.

ΙΩΣΗΦ ΓΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΑΛΕ ΝΑ ΠΙΩ !

Βάλε νὰ πιῶ !
Δὲ βλέπεις ξένη πῶς διψῶ ;
Τί νὰ μοῦ κάνει ἐν ἐν τὸ κατοστάρι :
Ὁ Διάβολος σοῦ λέω νὰ μὲ πάρει
ὁλόκληρο βαρέλι ἂν δὲ ρουφήξω !
... Τί ψευτοκαμωμένο ἀνθρώπακι ...
Θᾶσαι ἀπὸ τῆζάκι ὡς φαίνεται μεγάλο !
Χλωμός, λιανός, μὲ τόσο ἕνα χερτάκι . .
Καὶ τί λαιμός ! μπορούσα νὰ σὲ πνίξω

Χωρίς νά τώτερνε κανείς χαρπάρη . . .
 Γελᾷς ; Κέρνα μ' ἀκόμα, κέρνα κι ἄλλο,
 Καὶ μὴ κοιτᾷς μὲ μάτι λυγμένον.
 Ἔ! νάξερές πῶς σὲ μισῶ διαβάτη
 Ποῦρθε στὸ σπίτι αὐτὸ τ' ἀτιμασμένο
 Γιὰ νάμπεις μὲς στὸ ξένο μου κρεββάτι !
 Ξένο ! δὲν εἶν' αὐτὸ δικό μου,
 Βρίσκεται κεῖνο πέρα στὸ χωριό μου,
 Στὸ τίμιο καθαρό μου σπιτικό,
 Πιὶ ζοῦσα μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό . . .
 Ἐδῶ βρωμιὰ καὶ μοῦχλα . . . Θὰ μοῦ πεῖς
 Πῶς βρίσκεσαι δῶ μέσα . . . Τί σὲ νοιάζει :
 Καθένας τὰ δικά του νά κοιτάζει,
 Γειά σου ! βασιλικὰ κερνάς, μὴ ὥστόσο
 Τίποτα ἔγω δὲν ἔχω νά σεῦ δώσω . . .
 Πάλι γελᾷς γενιὰ καταρσμένη !
 Μὴ τάχα μὲ περνᾷς γιὰ μεθησμένη ;
 Μα ὡς βλέπεις κουβεντιάζω λογικά.
 Νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα εἶν' ἀργά . . .
 Μ' ἀκόμα τὰ ἱερὰ μου θὰ κλαίει,
 Κ' ἡ μάννα τάχα τί νά λέει ;
 Ἄχ ! ἡ γωνιά μας θάχει σβύσει
 Κ' ἡ λάμπα θὰ φωτίζει θαμπά,
 Μὰ εἶν' ἀργά ! ἡ πόρτα πιά ἔχει κλείσει . . .
 . . . Ἀτέλειωτη εἶν' ἡ νύχτα . . . ποῦ μὲ σέρνεις ;
 Μὲ τὸ στανιὸ ποιὸς σ' ἔμαθε νά παίρνεις ;
 Κ' εἶσαι ἀρχοντόπουλο τρανὸ ! Γελᾷς ;
 Μὴ θὰ μοῦ πεῖς καὶ σὺ πῶς μ' ἀγαπᾷς ;
 Δυὸ μάτια μὲ κοιτάξαι μιὰ φορὰ
 Σὰν εἴμουναι καὶ ἔγω κυλοκυρά,
 Δυὸ χεῖλια εἶχανε κάτι νά μοῦ ποῦνε . . .
 Νὰ οἱ Ἀγάπες ποῦ μᾶς καταντοῦνε !

.....
 Ἔλα χουσέ μου, κέρνα λίγο ἀκόμα,
 Κ' ὕστερα πιά θὰ μᾶς δελεῖ τὸ στρώμα . . .
 Ἔτσι μ' ἀρέσεις ! Βάλε μου νά πιῶ !
 Βάλε νά πιοῦμε ἀγάπη μου κ' οἱ δυό !